

Festival Temporada Alta, un oasi contra la desertització cultural

Entrevistem Salvador Sunyer, responsable del Festival Temporada Alta de Girona i Salt, sobre la programació d'aquest festival de referència. Del 3 d'octubre al 8 de desembre.

En una època de perillosa desertització de la cultura, el Festival Temporada Alta de Girona i Salt, festival de tardor de Catalunya (www.temporada-alta.net), es concep com un oasi. Així es mostra en el tràiler de presentació, però sobretot es demostra amb la programació, ambiciosa i complexa, que dona suport a tots els estrats del sector teatral: dramaturgs, actors, productors, companyies, teatres públics i privats. El responsable de Temporada Alta, Salvador Sunyer, i el seu equip, han ideat un model de festival dinàmic, que s'adapta als temps que vivim, sensible amb les febleses del sector i, sobretot, compromès a mantenir i guanyar públic. I tot això presentant una oferta d'espectacles internacionals àmplia i de qualitat. Ens ho explica.

—Com s'ha plantejat aquesta vint-i-cinquena edició del Festival Temporada Alta?

—Vivim un moment difícil per aquesta doble odisses espanyola: la política i la cultural. Davant d'això, què hem de fer? En el nostre àmbit, que és el de la cultura, el que creiem que hem de fer és construir el país que volem ser, i per això hem imaginat un gran festival, molt potent (segurament és la millor edició que hem fet), i equilibrat en tres línies: la programació internacional (volem ser un país cosmopolita i obert), el suport a l'autoria catalana (és un dels eixos del festival i ha de ser un dels eixos d'aquest país que volem) i la nova creació (que ens remet a la construcció d'un país de fu-

tur i a preguntar-nos pel que seran les arts escèniques en el futur).

—La programació internacional és molt ambiciosa, amb grans noms de l'escena mundial: Peter Brook, Christoph Marthaler, Kristyan Lupa, Alain Platel, Jan Fabre, Oskaras Korsunovas...

—Aquest any el festival és més internacional que mai. Comptarà amb trenta-sis espectacles de fora del nostre país (cinc dels quals es representaran al Teatre de l'Archipel de Perpinyà). A més d'aquests noms que dius, també cal destacar el Circus CirKör, que és un circ de gran format que prové de l'escola nòrdica, i la proposta de Romeo Castellucci, possiblement un dels directors europeus més trencador, que recupera part del seu històric *Juli Cèsar*. I també destacar les dues ballarines de la companyia de Pina Bausch, que faran una coreografia en col·laboració amb un artista d'aquí cadascuna: Shantala Shivalingappa amb Ferran Savall i Raffaella Giordano amb Maria Muñoz.

—Sembla que hi ha més dansa que altres anys.

—Hi ha més dansa que altres anys, sí. I estrenem aquest Temporada Alta amb una coreografia de la Sol Picó, un solo, a l'espai més petit del festival, la sala la Planeta de Girona.

—Més enllà d'aquesta pluja d'estrelles, Temporada Alta mira cap a Àfrica, enguany.

—Sí, és l'any dels africans. N'hi ha més dels que sembla. Hi ha tres propostes molt potents: el *Macbeth*

de Verdi transportat a l'Àfrica post-colonial, una òpera dirigida per Brett Bailey; i *Cop fatal* d'Alain Platel, que és un cop fatal a les convencions teatrals. Curiosament i sense que ho sabéssim, la música en directe de tots dos espectacles recau en la mateixa direcció, la de Fabrizio Cassol. I també trobem l'obra dirigida per Peter Brook, *El vestit*, a partir d'una història escrita per un autor sud-africà contemporani, que Brook ja havia posat en escena en francès fa anys i que ara hi torna, en una nova relectura, en anglès.

—Què ens mostra el teatre africà i per què creu que és un teatre emergent al món?

—Àfrica és molt potent sobretot en música i dansa, però cada vegada ho és més també en creació contemporània. Aquest *Macbeth* és boníssim en l'àmbit escènic, més enllà de la música, i l'espectacle de Platel, també. A mi em sembla que la tradició cultural africana és molt potent i es troba imbricada amb la tradició europea, sobretot per la colonització que va patir el continent. Per això, les propostes que vénen de l'Àfrica, de mica en mica, van ocupant l'espai que els pertoca.

—No hi ha propostes asiàtiques al Temporada Alta?

—No. De propostes, n'arriben poques i no tenen la connexió amb el fil cultural europeu. Són cultures deslligades. Per contra, per als europeus, les tradicions africanes sí que són llegibles.

—Algun altre element a destacar de la programació en l'àmbit internacional?

—Continuem essent una porta d'entrada per al teatre iberoamericà, amb propostes que vénen d'Argentina, Brasil, Uruguai i Mèxic. I aquest any també hem reforçat la relació amb els artistes innovadors d'Espanya. Hem de ser un país amb una bona relació de veïnatge. Són deu espectacles i, fins i tot, n'hem coproduït tres o quatre.

M. ARTALEJO

“Vivim un moment molt difícil per aquesta doble odissea espanyola: la política i la cultural.”

—En aquest apartat inclou la nova proposta del dramaturg Jordi Casanovas, *Ruz-Bárceñas*?

—Sí. La dirigeix Alberto San Juan. I us puc dir que en Jordi Casanovas de tant en tant m’enviava trossos de l’obra i jo li deia: “Home, vols dir que no et passes?”. I ell em deia: “No m’invento res, tot ho trec de la declaració de Bárcebas davant del jutge Ruz. L’única cosa que he fet és copiar, tallar i enganxar”.

—Jordi Casanovas és el responsable del Torneig de Dramatúrgia Catalana, també. Aquesta any es torna a fer?

—Sí, serà la quarta edició. I enguany per primera vegada també s’organitza la Setmana de la Dramatúrgia, i en Jordi Casanovas també la coordina, amb la intenció d’ajudar a consolidar la nova generació d’autors i dramaturgs catalans, que han pres el relleu amb èxit a l’escena teatral del país.

—Precisament, dins la Setmana de la Dramatúrgia, s’estrena una de les propostes més potents del festival, en l’àmbit del teatre català: la versió de *Terra baixa* de Lluís Homar.

—És molt i molt bo aquest projecte. I ho puc dir perquè n’he vist un assaig general. És una feina boníssima tant de Lluís Homar, del qual parteix tota la idea i la posada en escena, com de Pau Miró, que ha reescrit el text d’Àngel Guimerà per fer-ne una obra moderna, on l’Homar fa tots els papers. En aquest festival es podran veure cinquanta-dos espectacles d’autoria catalana.

—I com hi estan representats el País Valencià i les illes Balears?

—Estrenem amb Sol Picó, ja ho hem dit, i del País Valencià arriba un espectacle infantil de la companyia Maduixa Creacions. I Rodolf Sirera participa en el torneig de dramatúrgia. I de les Illes repetim *Acorar* de Toni Gomila. Actualment, les illes Balears i el País Valencià viuen una situació difícilíssima en l’àmbit de la cultura i de la llengua. Un veritable estat d’excepció: dificultat per a la creació i sobretot molt pocs llocs d’exhibició. Amb tot, a Temporada Alta sempre hi ha alguna proposta.

—El model del festival Temporada Alta és dinàmic. Cap a on ha d’anar?

—Haurem d’ampliar els llenguatges artístics, perquè cada vegada els llenguatges es barregen més. Per això, de cara a l’any vinent posarem més èmfasi en la relació entre imatge-cinema i teatre. També haurem d’acostumar-nos que els festivals tenen un centre, però que cada vegada són més esponjosos. Nosaltres fem cinc espectacles a Perpinyà i, tot i que la seu és Girona i Salt, també arribem a Besançon i aquest any per primera vegada farem un espectacle a Olot. Finalment, en aquest model canviant, haurem d’anar canviant també la relació amb el públic, perquè tingui una participació més gran en la programació i per fer-lo créixer, a través del Club Ciutat (dins la Fundació la Ciutat Invisible), acostant el festival a col·lectius amb risc d’exclusió (ja hi destinem una mitjana de trenta entrades per espectacle), i enguany arribarem als instituts i a les biblioteques... Finalment, també haurem de trobar noves fonts de finançament que no vinguin exclusivament de les institucions i del públic.

Montserrat Serra